

بازگشت به وطن

زمانی که از طرف معاونت علمی ریاست جمهوری از ایرانی‌های خارج از کشور دعوت شد که به ایران برگردند، من هم جزو کسانی بودم که نسبت به شرایط ایران احساس مسئولیت می‌کردم، بنابراین برگشتم. فکر می‌کردم باید ببایم و چیزهایی را که کسب کردیم به ایران منتقل کنیم. البته مسائل خانوادگی و علاقه‌ام به پدر و مادرم که توانایی سفر نداشتند، در تصمیم می‌تأثیر نبودند. حدود سال ۹۶ برگشتم ایران و post doc را در دانشگاه خواجه‌نصیر تحت حمایت برنامه‌های معاونت علمی ادامه دادم. الان هم در دانشگاه مشغول به فعالیت هستم و هم در قالب شرکت خصوصی، این شرکت دانش‌بنیان، در حوزه مواد و انرژی فعالیت می‌کند.

زباله‌های سود آفرین

ما در شرکت‌مان بیشتر به منابع غیرمعارف می‌پردازیم؛ منابعی که دیگران به آنها علاقه‌مند نیستند. پسماندها، پساب‌های کارخانه‌ها، باطله‌ها و قراضه‌ها و هر آنچه به نظر دورریز می‌آید؛ با وجود اینکه ترکیبات و عناصر مضر برای محیط‌زیست دارند و به نظر می‌آید که باید از چرخه زندگی خارج شوند ولی حاوی عناصر و ترکیبات بسیار ارزشمند هستند. کار ما جداسازی و استخراج این عناصر ارزشمند و خصوصاً فلزات ارزشمند است. مثلاً درباره باتری‌ها ما این کار را انجام می‌دهیم. همه باتری‌های لیتیومی از باتری‌های مخابراتی که در دکل‌ها استفاده می‌شود

تا آنهایی که برای خودروهای برقی است. باتری‌هایی که قابل شارژ نیستند، بعد از مدتی از استفاده خارج می‌شوند و دیگر باید دور انداخته شوند. این باتری‌ها همان‌هایی هستند که ما می‌گیریم تحت جدایش فیزیکی و شیمیایی قرار می‌دهیم و عناصر ارزشمندش مثل لیتیوم، نیکل، کبالت، منگن، آلومینیوم و مس را از آنها استخراج می‌کنیم. تقریباً ۴-۵ محصول خروجی داریم که ارزش‌افزوده چندین و چند برابری ایجاد می‌کنند. ما دانش‌بنیانی شرکت‌مان را روی همین فناوری گرفتیم.

قبلش اینها دورریز بودند و متأسفانه هنوز هم همین‌طور است. الان این جزو مشکلاتی است که ما با آن مواجه هستیم. اینها حکم طلا را برای ایران دارد. ولی متأسفانه کسانی می‌آیند عده‌ای را در بازار اجیر می‌کنند تا اینها را بخرند و به صورت خام به کشورهای همسایه بفروشند. یعنی فرض کنید اینجا کیلویی ۱ یورو می‌خریدند و بدون هیچ کاری کیلویی ۶ یورو می‌فروختند. چون با عملیاتی که روی آن انجام می‌شود ارزش افزوده فوق‌العاده‌ای ایجاد می‌کند. بنابراین جمع نمی‌کنند که دور بیاندازند یا به کارخانه‌ها برگردانند. چون کارخانه‌ها توانایی بازیافت اینها را ندارند. در ظاهر به‌عنوان بازیافت جمع می‌کنند ولی در واقع می‌فروشند و می‌رود در هند و چین بازیافت می‌شود. آنجا فقط بحث جدایش فیزیکی اولیه آن را انجام می‌دهند، خرد می‌کنند، به صورت پودر سیاه در می‌آورند که حاوی همان فلزات ارزشمند است و سود خوبی تا همین مرحله عایدشان می‌شود. بعد باز می‌رود در کشورهای دیگر فرآوری اصلی انجام می‌گیرد و تمام ترکیبات ارزشمندش جدای می‌شود. تا قبل از ما، این تکنولوژی در ایران نبود. ولی الان تا آخرین مرحله را ما در شرکت‌مان انجام می‌دهیم.

”

زمانی که از طرف معاونت علمی ریاست جمهوری از ایرانی‌های خارج از کشور دعوت شد که به ایران برگردند، من هم جزء کسانی بودم که نسبت به شرایط ایران احساس مسئولیت می‌کردم، بنابراین برگشتم

